

Sborové OZVĚŇENY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • říjen 2016 • Ročník XXI

Někomu a někam patříme

Ž 27,7-14

Devadesát let sboru. Kolik tváří, setkání, příběhů. Nadějí po první válce, úzkostí před druhou a během ní, změn a vášní po válce. Dnes je 11. září; bojuje se na Ukrajině, v Sýrii a jinde; internet se opět naplní záměrně lživými zprávami. Boj o to, komu a čemu věřit, pokračuje.

Ptáme se, jak žít, co k tomu církev, co sbor, co já.

Žalm 27 nás uvede k tomu podstatnému. K tomu, k čemu se ve všech těch zmatcích musíme vracet jako k základu.

Já a Bůh. Jsem pokřtěn. Někomu a někam patřím.

Začal to Bůh, vybral si mne, každého z nás. Cosi se mezi Bohem a mnou děje. Někdy je to plné života. Zdá se to jasné, není o čem pochybovat. Někdy se to ztrácí. A někdy to cosi mezi člověkem a Bohem jako by zmizelo.

Jak to nazvat? Vztah mezi Bohem a člověkem? Pouto?

Těžko se to popisuje. Snazší a přehlednější je vyznat, věřím, že to tak je. Něco se děje mezi mnou a Bohem. Neumím to definovat, nedokážu to popsat do nějakých odstavců. Mohu vyznat - věřím. Věřím Bohu, věřím v Boha. Jistě, vyznáním se vydávám všanc. Otevírám se. Kdyby mě někdo chtěl zsměšnit pro mou víru, má to snadné. Možná proto veřejným osobním vyznáním své víry šetřím. Nechceme riskovat své zranění neomaleností druhých.

Kázáním posloužil v náš velký den – 90 let sboru ČCE v Teplicích – 11. 9. 2016 synodní senior ČCE Daniel Ženatý.

Nejsme sami, kdo hledal a hledá, jak vyznat, že něco mezi ním a Bohem existuje. Každý, koho to před námi potkalo, s tím nějak zápasil. A je dobře, že některá taková vyznání máme k dispozici. Jedno takové vyznání kdysi formuloval snad sám král David. Smíme do jeho vyznání vstoupit. Hledat, kde se k němu můžeme přidat, kde souzní s naším vyznáním, kde s ním nesouzní.

Jak začíná David? Hospodin je moje světlo. Můžeme se přidat? Okoušíme, že on je naše světlo? Osvěcuje cestu, nabízí směr, ozařuje to, co je temné? Snad ano. Mohli bychom si sednout a navzájem vyprávět, jaké to je a jaké to bylo. Hospodin je záštita. Štít. Vstupuje mezi mě a hrozící nebezpečí. Jako by už vzduchem něco letělo, kámen, nadávka, a chtěla mne zranit. Ale Bůh si stoupe mezi mne a to,

co mne chce zranit. A vytvoří místo, kam se mohu schovat. Bezpečné místo. Musí mít sílu a moc, když to dokáže. On dokáže ohradit kolem mne prostor tak, abych byl v bezpečí. Jako doma.

Vyznání pokračuje prosbou - Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi!

Pokračování na 2. straně

Někomu a někam patříme

Dokončení z 1. strany

Slyš můj hlas. Prosba, která naznačuje, že Bůh nemusí slyšet. Nemáme nárok, aby nás slyšel. Stále musíme bojovat s představou, že by mohl být Bůh rád, že vůbec chodíme do kostela a bereme ho vážně. On nemusí nic. My jsme odkázáni na to, že nás uslyší. A dá své slovo. Etapy života, kdy mám dojem, že Bůh neslyší a nereaguje, jsou těžké. David vyzná, slyš můj hlas. Ptáme se, a vydávám nějaký hlas? Slyší Bůh vůbec nějaký můj hlas? Snad ano, když se modlíme nahlas modlitbu Páně, když zpíváme písně, to je jakési minimum, kdy se náš hlas skutečně ozve. I proto je dobré chodit do shromáždění. Doma bychom možná zapomněli vydat hlas. Možná spoléháme na to, že je vševědoucí a všemohoucí, tak beztak ví, co si myslím. To nic však nemění na tom, že je to urážlivé mluvit s autoritou, natož s Bohem způsobem nedbalým, kdy mně ani nestojí za to se připravit a soustředit. Tedy prosba, aby Bůh slyšel. Aby byl v kontaktu. Obdobně, jako když jsme byli děti, také nám záleželo na tom, aby rodiče slyšeli, byli na doslech, ano, vše je jak má být, usínání, hlasy, rachot nádobí, rodiče jsou na doslech, je to v pořádku.

Večeři Páně společně vysluhovali synodní senior Daniel Ženatý a farář sboru Dan Páleník.

Smiluj se nade mnou a vyslyš mne. Smilovat se - aby on nám daroval něco, nač nemáme nárok. Aby se k nám přiklonil, i když víme, že nemáme jediný argument, proč by tak měl dělat. Vždyť bychom před ním mohli předestřít tolik nepovedených věcí. Tolikrát jsme chtěli dělat dobré věci, ale nedařilo se to. Tak jako syn v podobenství o mi-

losrdném otci. Tolik jsme dostali a propadlo nám to kdesi mezi prsty. Och Bože, dobře to vím, přesto se odvažuji prosit - smiluj se.

Davidova píseň končí vyznáním - jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých! Věřím. Nemohu to dokázat, ale je to tak. Věřím, že budu s Bo-

hem a budu hledět na jeho dobrotivost. Je to síla, která působí, že se mohu narovnat a podívat kupředu.

Devadesát let plných příběhů, tak často nedokončených. Neklidná přítomnost. Když hledáme, jak žít, pak musíme začít od sebe. Bůh a já. A pak jen přemýšlet na - Bůh a my. My, kdo tvoříme u Kristova stolu jeho církve. Vyznávejme, že Kristus je světlo a v něm je naděje a život. Vydávejme hlas, modleme se, zpívejme, radostně jako ti, kdo mohou a ne ti, kdo musí.

A Kristus se nás dotkne. Nebojte, poznáme to. Evangelium se stane mocí. Naše srdce ztratí tvrdost. Dojde nám, že žijeme z toho, co Bůh dává, ne z toho, co nashromáždíme. Usmějeme se na ty, kdo potřebují pomoc a jsou jiní než my. Narovnáme se, a odmítneme vše, co poníží druhé lidi, slovy i činy. Máme skrze Krista naději, že budeme hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých. To dává sílu pro to, co žijeme nyní. Haleluja.

Bože, těšíme se, až tě uvidíme tváří v tvář. Do té doby prosíme, i kdyby ses na nás hněval, nezamítej nás. Otevírej naše srdce, čiň z nás svůj lid zde na zemi. **Amen**

Závěrečné žehnání.

Zazněly vzpomínky, pozdravy a přání

V neděli 11. září odpoledne oslavy 90 let farního sboru ČCE pokračovaly pásmem vzpomínek, pozdravů a přání. Moderoval farář Jan Opočenský, u mikrofonu se postupně vystřídali faráři Petr Čapek, Emanuel Vejnar, jeho dvaadevadesátiletá, stále obdivuhodně čilá maminka Jana Vejnarová, Jan Čapek, naše kurátorka Věra Grögerová, zazněl pozdrav faráře přátelského sboru z Muldy a Helbigsdorfu Benjamina Filippa, jako dar od německých přátel převzal farář Dan Páleník jedličku, která ozdobí farní zahradu. Z úst Růženky Jancykové následovala zdravice od rodiny Pištorových z dalekého Ohia, přidali se také bratři z ekumeny – za katolíky promluvil Jan Žanek Blaha, za adventisty sedmého dne Zbyšek Jonczy. Závěrečná slova přednesl synodní senior Daniel Ženatý.

Milá vzpomínka...

...na sobotu 10. září v podvečer. Na oslavy 90. výročí samostatného sboru ČCE v Teplicích přijeli naši bratři a sestry zdaleka – z Frýdku-Místku, Zlína, Hradce Králové a z Prahy, s nimiž jsme letos strávili společnou dovolenou na Třeboňsku. V předvečer slavnostního dne jsme se sešli v Úpořinách, popovídali a samozřejmě nemohly chybět buřty a další laskominy. Za uspořádání krásného večera děkujeme manželům Jancykovým, přátelům zdáli posíláme pozdravy a díky za to, že byli s námi.

Dvě zbrusu nové holčičky Rebeka a Terezka

Obě přišly na svět shodně 9. září 2016. Rebeka se narodila Janě Andrejsově, Terezku mají Tereza a Martin Kloboučnickovi. Moc gratulujeme a přejeme Boží požehnání a blízkost oběma malíčkým, rodičům, prarodičům i přátelům.

Ze společné dovolené, osada Hamr-Kosky, Třeboňsko, červenec 2016

Byl to krásný týden plný zážitků pro děti i dospělé, cyklisty i motoristy. Strávili jsme ho společně s evangelíky z Frýdku-Místku, Zlína a Hradce Králové. Pořád se něco dělo, hromadnou fotku se udělat nepodařilo, ale bylo nás celkem dvaapadesát.

Setkání s Tomášem Pištorou

Farář našeho sboru Tomáš Pištor (1. 9. 1997-31. 10. 2002) nyní s rodinou žije v městečku Kenton ve státě Ohio. Do Čech přicestoval krátce po oslavě 90 let samostatného sboru ČCE v Teplicích, aby se v Mostě rozloučil se svým tatínkem MUDr. Pavlem Pištorou.

Včera odpoledne zavítal mezi nás a byla to vzácná chvíle po delší době si opět popovídat, spojení jinak funguje přes Facebook. V USA působí jako farář menšího sboru presbyterni církve. Se staršovstvem a farníky řeší totožné problémy, jako my, například svépomocí opravují a udržují kostel. Navíc má poloviční úvazek v katolické nemocnici v Limě. Trochu

překvapením pro nás bylo zjištění, že v Americe se společnost sekularizuje a podle slov Tomáše Pištory ji čeká podobná éra jako u nás. Manželka Stacey dál vyučuje ve škole, už osmnáctiletý Benjamin začíná studovat na vysoké škole ve Washingtonu politologii a třináctiletá Emily přešla na střední školu. Včerejší beseda se dále točila kolem stávajícího prezidenta USA Baracka Obamy a jeho nového nástupce, minorit a dalších aktuálních záležitostí. Dvě hodiny příjemného povídání utekly jako voda. Tomáši Pištorovi jsme poděkovali a popřáli šťastný let zpátky domů, kam se chystá tento čtvrtek. Ať se jemu, jeho rodině i sestřím a bratrům „za velkou louží“ daří.

Děti mají krásnou novou hernu

Před oslavami 90 let sboru ČCE v Teplicích se konal generální úklid. Prokoukl kostel i zahrada, úplnou změnu pak prodělala dětská místnost vedle presbyterny. Radost pohledět. Poděkování za myšlenku a finanční krytí náleží Hance Blažkové, za realizaci pak jejím zdatným pomocníkům.

Slavnostní den se b

Náš Pán byl po celou dobu oslav s námi a my věříme, že nám bude nakloněn i nadále. Nastal čas děkovat za všechno, co jsme ve společenství se stovkou vzácných a milých hostů směli prožít. Poděkování si určitě zaslouží i členové sboru, kteří se nemalou měrou přičinili o jejich zdárný průběh. Ochotných hlav a fortelných rukou bylo hodně, staršovstvo děkuje všem, kteří se na zajištění oslav podíleli. Radovan Gaudyn pořídil z odpolední oslavy video, které nám krásné slavnostní chvíle připomene.

Farní zahrada poskytla příjemné zázemí

Odpoledne jsme se přesunuli na farní zahradu. Zdravici ministra kultury Daniela Hermana přečetl bratr Roman Gaudyn, tajemník krajské organizace KDU-ČSL (pan ministr totiž musel přímo z TV Prima odcestovat za svojí zraněnou maminkou do Českých Budějovic, myslíme na její uzdravení – pozn. redakce). Krátce, ale moc pěkně k nám promluvil historik z AV ČR Michal Pehr a potom následovalo povídání ve větších či menších skupinkách až do večerních hodin. Nastala doba loučení, mezi prvními odjžděli hosté z Frýdku-Místku, Zlína, Hradce Králové, Prahy a německé Muldy. Strávili jsme s nimi nádherný slavnostní den a jsme moc rádi, že byli při tom.

Ani děti se nenudily

Udržet „na uzdě“ děti po celý slavnostní den se nakonec také podařilo. Díky asistenci našich mládežníků se mohly po libosti vyřádit na pískovišti, skákacím hradě, trampolině, při soutěžích i ve své nové místnosti vedle presbytery.

úspěšně vydařil

Catering fungoval bezvadně

Tak významná oslava, jakou bylo 90 let samostatného farního sboru, si žádala i cateringové služby. S důvěrou jsme se obrátili na Hotelovou školu Teplice. Její žáci pod vedením Ing. Martina Vacka mají v této oblasti bohaté zkušenosti – při státních prezidentských návštěvách jezdí obsluhovat zahraniční hosty na Pražský hrad. I my a naši hosté jsme byli navýsost spokojeni. Jak s obědem – podával se kuřecí steak se štouchanými bramborami - tak i s odpoledním rautem, kde si každý vybral dle své chuti nápaditě upravené slané i sladké pochoutky. Moc děkujeme.

Zdravice ministra kultury
Daniela Hermana

Milí přátelé, bratři a sestry,

devadesát let trvání sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích představuje výročí, které je jistě dobré připomenout. Nemám erudici historika, dovolte mi proto ohlédnout se po jeho minulosti spíše jako po duchovním příběhu a vyzdvihnout dva či tři momenty, které se mi jeví jako významné.

Sbor vznikl v roce 1926 osamostatněním se od kazatelské stanice, která v regionu působila již 23 let. Bohoslužby se přitom v první, trnovanské modlitebně konaly až do roku 1945 nepřetržitě v češtině. Jak těžké asi muselo být obhájit mateřštinu v problematickém prostoru Sudet v atmosféře vybičovaného nacionalismu! Přesto zde náš jazyk stále zněl. Církevní společenství českobratrské církve evangelické se stalo prostorem jazykové kontinuity v době, kdy kontinuita územní, státoprávní a do značné míry i kulturní byla narušena.

Podobnou úlohu na rovině duchovní pak sehrál sbor koncem čtyřicátých let a v letech padesátých. Do nového kostela se komunita věřících mohla přestěhovat v lednu 1948 – a v únoru, jak všichni víme – přišel komunistický převrat. Sbor přesto žil, přes útlak církve ze strany totalitní moci, přes častý konflikt víry a osobní kariéry, dokonce přes uvěznění faráře dál vytrvale hlásal slovo Boží. Teplicko bylo po válce znovu osidlováno, jeho skladba sociální, národnostní ani konfesijní rozhodně nebyla pro evangelizaci ideální. Ale Boží slovo tu navzdory odporu, znevažování a nemilosti moci stále znělo. Bratři a sestry přenesli poklad víry i přes poušť těchto let. Díky za to!

Dovolte mi ještě drobnou poznámku ke kostelu, který sbor využívá již bezmála sedm desítek let. Jeho autorem je architekt Miroslav Tejc, který kromě něj navrhl také evangelické kostely v Břeclavi a v Brně-Židenicích a dále vytvořil návrhy evangelických kostelů v Brně-Husovicích a Rožnově pod Radhoštěm, které však nebyly realizovány. Tejcovo zaujetí sakrální protestantskou architekturou je však i z tohoto vzorku zřejmé. Jeho potřeba manifestovat protestantskou duchovnost osobitým uspořádáním stavby, zopakovat v rámci lidských možností akt vtělení Slova do hmoty, jeho věrnost tomuto povolání je i dnes – a právě dnes – hodná vzpomínky a uznání. Není jistě náhodou, že téměř po celá relativně svobodná šedesátá léta byl děkanem Stavební fakulty VUT v Brně, a že tuto funkci opustil s nástupem normalizace.

Závěrem bych chtěl říci, že ve mně stále přetrvává vzpomínka na milou návštěvu tohoto kostela na podzim roku 2014 a mohu zdůraznit, že jsem se těšil na setkání s vámi i dnes.

Bratři a sestry, vážení přátelé, dovolte mi popřát vašemu sboru mnoho dalších desítek let úspěšné činnosti a každému z vás stále vědomí vlnidné Boží blízkosti.

Srdečně vás zdraví
Daniel Herman

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích,
mobil br. farář Mgr. Dan Páleník 737 437 107
č. ú. 2100220448/2010

POZVÁNÍ

Pravidelná shromáždění

- neděle 9.30 hodin bohoslužba
10.00 hodin nedělní škola pro děti
po bohoslužbě neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje
- úterý 16.30 hodin biblická hodina
18.15 hodin děti
- pátek večer se scházejí střídavě muži, zpěváci, pátečníci a mládež

Máte-li možnost,
sledujte dění ve sboru ČCE
také na internetu:

www.teplice.evangnet.cz

Sbor ČCE Teplice

Stručné ohlédnutí faráře Dana Páleníka po roce působení

Milí čtenáři,

když jsem se před asi dvěma lety ucházel o místo faráře sboru na pražském Smíchově, položil mi jeden tehdejší presbyter otázku: Za jak dlouho se dá něco ve sboru vybudovat? Otázka sice velmi nešikovně zformulovaná, přesto jsem mu odpověděl, že ovoce farářovy práce by mělo být vidět již zhruba po roce. Něco už by „vybudovaného“ být mělo. Nebo spíše „rozbudovaného“, neboť sborová práce není nikdy hotová.

I práce a život na teplickém sboru toto potvrdily: Velmi ožily tzv. biblické hodiny. Tedy setkání, kde se biblický oddíl probírá skutečně do hloubky jak jazykově, tak vykladačsky, tak vzhledem k době sepsání atd. Při plném počtu se nás nyní schází asi třináct od mládežníků po pamětníky sboru. Z toho mám jako farář radost asi největší, neboť neustále se prohlubující porozumění Písmu je neodmyslitelný základ dobré a nosné víry již od starověkého Izraele.

Tím spíše pro evangeliky. A ještě tím spíše, když se „biblické“ již od mého nástupu notně protahují rozhovory nad nejrůznějšími tématy. Někte-

ří z nových návštěvníků biblických hodin pomalu přicházejí také na bohoslužby. Tak nám i do tohoto základního setkávání (spolu s bib-

lickou hodinou) proudí čerstvý vítr v podobě nových pohledů i nových tváří.

Podarilo se také navázat kontakt s řadou lidí spíše na okraji sboru. A zdaleka nejde jen o lidi už starší či se zdravotními komplikacemi. I za to jsem Hospodinu velmi vděčný. Nakonec je to všechno hlavně jeho práce, ne naše nebo má.

K příkladům toho, co se povedlo, je dobré uvést i příklad toho, co zatím zbývá spíše jako velký úkol. V první řadě je to teplická mládež. V uplynulém roce byli nejpravidelnějšími účastníky nejen setkání mládeže dva mládežníci z Duchcova. To je jak pozitivní („stálo jim za to“ dojíždět), tak negativní (jiným to nestálo ani za méně). Na víc než příklady obojího bohužel není tady a teď prostor. Na druhou stranu ani nemusí, farář je vcelku snadno dostupný.

Tak mě těší, že Hospodin zehnal naši společné práci natolik, že se ledacos povedlo. A snad se rozhodne vylít své požehnání také na další oblasti naší společné sborové práce a života...

V Teplicích, 25. září 2016

